

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 517/2014
02.09.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Зорана Таталовића, Биљане Синановић и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног З.П. и др., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости окривљеног З.П., његовог браниоца адвоката Б.В. из Н.С., бранилаца окривљеног М.Т., адвоката Д.Л. и В.Л., обоје из С.М., и заједничком захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Г., адвоката Ј.К. из Р. и браниоца окривљеног Д.С., адвоката М.Г. из Р., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици Посл.број 1К-97/12 од 01.03.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж.1 1800/13 од 25.11.2013. године, у седници већа одржаној дана 02.09.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених З.П. и М.Т. и заједнички захтев за заштиту законитости бранилаца окривљених С.Г. и Д.С., поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици Посл.број 1К-97/12 од 01.03.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж.1 1800/13 од 25.11.2013. године, као неосновани у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку, а заједнички захтев за заштиту законитости бранилаца окривљених С.Г. и Д.С. и у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се ови захтеви за заштиту законитости у преосталом делу и захтев за заштиту законитости окривљеног З.П. **одбацују** као недозвољени.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Посл.број 1К-97/12 од 01.03.2013. године, изреком под тачком 1, оглашени су кривим, и то: окривљени

М.Т., за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика (КЗ), за које му је утврђена казна затвора у трајању од 8-осам година, у стицају са кривичним делом принуда из члана 135. став 2. у вези са ставом 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1-једне године; окривљени **З.П.**, за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези са ставом 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 8-осам година, у стицају са кривичним делом принуда из члана 135. став 2. у вези са ставом 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1-једне године и за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези са ставом 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 10-десет месеци; окривљени **Н.С.**, за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези са ставом 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 5-пет година и опозвана условна осуда изречена овом окривљеном пресудом Општинског суда у Сремској Митровици Посл.бр. К-232/07 од 19.02.2009. године која је постала правноснажна 05.10.2009. године и узета као утврђена казна затвора у трајању од 1-једне године; окривљени **С.Г.**, за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези са ставом 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 5-пет година, а за кривично дело неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. КЗ, за које је оглашен кривим изреком под тачком 2. првостепене пресуде, утврђена казна затвора у трајању од 8-осам месеци и окривљени **Д.С.**, за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у помагању из члана 246. став 1. у вези са чланом 35. КЗ, па су осуђени, и то: окр. **М.Т.**, на јединствену казну затвора у трајању од 8-осам година и 8-осам месеци, окр. **З.П.**, на јединствену казну затвора у трајању од 9-девет година и 6-шест месеци, окр. **Н.С.**, на јединствену казну затвора у трајању од 5-пет година и 6-шест месеци, окр. **С.Г.**, на јединствену казну затвора у трајању од 5-пет година и 6-шест месеци и окр. **Д.С.** на казну затвора у трајању од 3-три године. У изречене казне затвора окривљенима се урачунава време за које су лишени слободе и провели у притвору и то: окр. **М.Т.** од 10.12.2009. године до 01.03.2013. године, окр. **З.П.** од 27.05.2011. године до 01.03.2013. године укључујући и екстрадициони притвор, окр. **Н.С.** од 27.08.2008. године до 22.10.2009. године и од 10.12.2009. године до 01.03.2013. године, окр. **С.Г.** од 14.07.2009. године до 10.08.2009. године и од 10.12.2009. године до 01.03.2013. године, као и време које ће окривљени провести у притвору до упућивања у установу за издржавање казне, а окр. **Д.С.** време за које је био лишен слободе од 10.12.2009. године до 11.12.2009. године. Од окр. **Н.С.** трајно је одузета опојна дрога ... укупне нето масе 121,91 грам и опојна дрога ... типа (...) нето масе 1,92 грама, док је од окр. **С.Г.** трајно одузета опојна дрога ... нето масе 1,47 грама. Окривљени су обавезани на плаћање суду трошкова кривичног поступка, и то: окр. **М.Т.** у износу од 52.124,00 динара, окр. **З.П.** у износу од 49.010,00 динара, окр. **Н.С.** у износу од 658.528,50 динара, окр. **С.Г.** у износу од 107.896,00 динара и окр. **Д.С.** у износу од 200,00 динара, те паушала и то окривљени **М.Т.** и **З.П.** у износу од по 30.000,00 динара, окривљени **Н.С.** и **С.Г.** у износу од по 10.000,00 динара и окр. **Д.С.** у износу од 5.000,00 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док су окривљени **З.П.** и **Д.С.** обавезани и на плаћање суду

трошкова поступка у виду награда и нужних издатака њихових бранилаца постављених по службеној дужности, а окр. Н.С. на плаћање преосталих трошкова у виду награде и нужних издатака његовог браниоца постављеног по службеној дужности, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем по опредељивању истих.

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Кж.1 1800/13 од 25.11.2013. године, делимичним усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Сремској Митровици у погледу одлуке о кривичној санкцији у односу на окривљене М.Т., З.П., Н.С. и С.Г. и делимичним усвајањем жалбе браниоца окр. С.Г. у погледу правне квалификације дела у односу на овог окривљеног, преиначио је пресуду Вишег суда у Сремској Митровици К-97/12 од 01.03.2013. године тако што је: окр. **М.Т.**, за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези са ставом 1. КЗ утврдио казну затвора у трајању од 8-осам година и 8-осам месеци и узео као правилно утврђену првостепеном пресудом казну затвора у трајању од 1-једне године за кривично дело принуда из члана 135. став 2. у вези са ставом 1. КЗ и за наведена дела осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 9-девет година и 4-четири месеца, окр. **З.П.**, за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези са ставом 1. КЗ утврдио казну затвора у трајању од 8-осам година и 7-седам месеци и узео као правилно утврђене првостепеном пресудом казну затвора у трајању од 1-једне године за кривично дело принуда из члана 135. став 2. у вези са ставом 1. КЗ и казну затвора у трајању од 10-десет месеци за кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези са ставом 1. КЗ и за наведена дела осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 9-девет година и 10-десет месеци, окр. **Н.С.**, за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези са ставом 1. КЗ осудио на казну затвора у трајању од 5-пет година и 4-четири месеца, с тим да је истовремено утврдио да се условна осуда и утврђена казна затвора у трајању од 1-једне године изречена пресудом Основног суда у Сремској Митровици К 232/07 која је постала правноснажна 05.10.2009. године не може опозвати јер је протекло годину дана од дана протекла времена проверавања, окр. **С.Г.**, за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 3. у вези са ставом 1. КЗ утврдио казну затвора у трајању од 5-пет година и 7-седам месеци, док је кривично дело описано под тачком 2. изреке првостепене пресуде правно квалификовао као кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, задржавајући као правилно утврђену за то дело казну затвора у трајању од 8-осам месеци и за наведена дела осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 5-пет година и 11-једанаест месеци, док је жалбе Вишег јавног тужиоца у Сремској Митровици и браниоца окр. С.Г. у преосталом делу и жалбе окр. З.П., његовог браниоца и бранилаца окривљених М.Т., Д.С. и Н.С. у целисти, одбио као неосноване и наведену првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Против наведених правноснажних пресуда поднели су захтев за заштиту законитости, и то:

- бранилац окр. З.П., адв. Б.В., због повреде закона у смислу члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, и то битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине правноснажне пресуде Вишег суда у Сремској Митровици број 1К-97/12 од 01.03.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду број Кж1 1800/13 од 25.11.2013. године и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење,
- окр. З.П. лично, не опредељујући у уводу захтева за заштиту законитости разлоге за подношење истог, у смислу члана 485. став 1. ЗКП, са предлогом Врховном касационом суду да након увида у списе предмета отклони учињене повреде закона и основних људских права зајамчених Уставом Републике Србије и да тачно утврди чињенично стање и донесе коначну одлуку,
- браниоци окр. М.Т., адвокати Д.Л. и В.Л., због повреде закона и повреде и ускраћивања људског права и слободе учесника у поступку зајамчених Уставом и међународним уговорима и конвенцијама, у смислу члана 485. став 1. тачка 1. и 3. ЗКП, и то због повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд донесе пресуду којом ће захтев усвојити, „побијано решење“ укинати у целини и предмет вратити на поновни поступак и одлучивање,
- бранилац окр. С.Г., адв. Ј.К. и бранилац окр. Д.С., адв. М.Г. (заједнички захтев), због повреде закона у смислу члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, и то повреде одредбе члана 485. став 2. ЗКП, због погрешне примене закона на чињенично стање утврђено у правноснажној одлуци, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости бранилаца окривљених С.Г. и Д.С., укине правноснажне пресуде Вишег суда у Сремској Митровици бр. 1К 97/12 од 01.03.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду бр.Кж1 1800/13 од 25.11.2013. године и предмет врати првостепеном суду на нови поступак или да преиначи побијане пресуде на начин да окр. Д.С. ослободи од оптужбе да је извршио предметно кривично дело, а окр. С.Г. изрекне одговарајућу-блажу казну затвора.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених З.П., М.Т., С.Г. и Д.С. Републичком јавном тужиоцу, у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 101/11, 121/12, 32/13, 45/13 и 55/14) (у даљем тексту: ЗКП), и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су поднети захтеви за заштиту законитости и након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених З.П. и М.Т. и заједнички захтев за заштиту законитости бранилаца окривљених С.Г. и Д.С. су неосновани у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, а заједнички захтев бранилаца окривљених С.Г. и Д.С. и у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, док су ови захтеви у преосталом делу и захтев за заштиту законитости који је поднео окр. З.П. лично, недозвољени.

У заједничком захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљених С.Г. и Д.С. наводи се да се у односу на окр. Г. ради о пресуђеној ствари, па да је у односу на овог окривљеног требало донети одбијајућу пресуду у смислу члана 354. тачка 2. ЗКП, јер је окр. Г. пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К 90/10 од 12.04.2010. године осуђен за кривично дело неовлашћена производња, држање и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ због тога што је у току 2007. године продавао опојну дрогу, дакле у истом периоду у којем су, према наводима предметне оптужнице, окривљени организовали групу за продају опојних дрога.

Предње наводе захтева, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, Врховни касациони суд оцењује као неосноване. Ово из разлога што је окр. С.Г. пресудом К 90/10 оглашен кривим за конкретне радње продаје опојне дроге у одређеном периоду тачно одређеним лицима, које нису обухваћене чињеничним описом предметне оптужбе којом је окр. Г. стављена на терет продаја опојне дроге ... у другим случајевима, у истом и каснијем периоду и другим, тачно неодређеним лицима у склопу за ту делатност организоване групе, што све правилно закључује и првостепени суд (стр. 104. став први првостепене пресуде).

Браниоци окривљених З.П., М.Т., С.Г. и Д.С. у поднетим захтевима за заштиту законитости истичу да су побијане правноснажне пресуде засноване на доказима који су према начину прибављања у супротности са Уставом, Закоником о кривичном поступку и међународним уговорима на којима се судска одлука по закону не може заснивати (члан 16. ЗКП), чиме указују на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП. При том, као недозвољене доказе означавају потврде о привременом одузимању предмета од окривљених Н.С. и С.Г. од 09.12.2009. године, наводећи да су произашле из незаконитог претресања стана и других просторија окр. С. и исказ односно одбрану окр. Н.С. дату у преткривичном поступку (записник о саслушању у ПУ Сремска Митровица од 10.12.2009. године), за који кажу да је исконструисан и изнуђен недозвољеним обећањем заштићеног статуса и обманом окривљеног од стране полицијског инспектора Р.Р., што, према наводима захтева бранилаца окривљених П., Г. и С., потврђују околности које суд није проверавао ни ценио, а које се односе на преклапање времена саслушања окривљених, тада осумњичених С., Г. и С. у полицији од стране два иста службена лица, а што упућује да су искази окривљених унапред припремљени са садржином која одговара полицији и применом принуде потписани од стране окривљених и да је разговор са окр. С. обављен пре доласка браниоца.

По оцени Врховног касационог суда, изложени наводи захтева за заштиту законитости нису основани.

Како су докази о којима је реч прибављени пре почетка примене сада важећег ЗКП (01.10.2013. године), законитост прибављања истих, сходно одредби члана 604. став 1. тог Законика, оцењује се према одредбама Законика о кривичном поступку

(„Службени лист СРЈ“ бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ бр. 58/04, 85/05, 115/05, 49/07, 122/08, 72/09 и 76/10) (у даљем тексту: раније важећи ЗКП).

Према утврђењу у првостепеној пресуди, припадници полиције, који су имали налог суда за претрес куће у којој живи окр. Н.С. на основу оперативних сазнања да се у тој кући препакује опојна дрога ... за продају, пошто су приметили бекство једне особе преко крова куће и на њихов позив да се отворе улазна врата куће није одговорено, упали су у кућу и окривљенима Н.С. и С.Г. који су се закључали у котларници наредили да отворе врата, где су по уласку у котларницу из лежишта пећи жарачем извадили бачене у ватру вагицу и нагорелу кесу облепљену селотејп траком са опојном дрогом ..., након чега је извршен претрес свих просторија стана окр. С.. На основу тих околности, првостепени суд је правилно закључио да је наведена радња припадника полиције, која је морала бити предузета без одлагања ради спречавања уништавања трагова и доказа извршења кривичног дела, предузета у оквиру овлашћења органа унутрашњих послова из члана 225. раније важећег ЗКП у откривању кривичних дела и извршилаца и обезбеђењу предмета који могу бити доказ у кривичном поступку, дакле као самостална радња, независно од радње претресања стана и пре претресања стана, а не приликом и у вези са претресом стана како се неосновано тврди у захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених.

Стога је, и по налажењу овог суда, правилна оцена првостепеног суда, прихваћена од стране другостепеног суда, да потврда о одузимању нагорелог пакета са ... и других предмета (остаци дигиталне ваге, мобилни телефони) коју је потписао окр. С. и потврда о одузимању предмета истом приликом од окр. Г. (новац, мобилни телефон), који су одузети у смислу члана 82. раније важећег ЗКП, не представљају недозвољене доказе и на истима се могла засновати пресуда у конкретном случају. Осим тога, чињенице садржане у поменутих потврдама утврђене су првостепеном пресудом и на основу других доказа-одбране окр. С. који није оспоравао да је пакет са ... тежине 250гр. бачен у пећ и да га је полиција извадила и исказа сведока Р.Р., М.Б. и Д.Д., па све да су предметне потврде прибављене на начин противан закону, према одредбама члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, радило би се о релативно битној повреди одредаба кривичног поступка, због које укидање правноснажне пресуде не би било нужно.

У погледу исказа окр. С. у полицији, неприхватљиви су наводи у поднетим захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених да је тај исказ изнуђен, применом принуде, недозвољеним обећањем и обманом окривљеног, односно да је прибављен противно одредби члана 89. став 8. раније важећег ЗКП и стога недозвољен доказ у смислу члана 18. став 2. истог Законика. То имајући у виду да је окр. С. исказ дат у полицији у два наврата поновио и пред истражним судијом (записници од 11. и 12.12.2009. године), да из записника о саслушању у полицији произилази да је окривљени саслушан у присуству браниоца, са којим је претходно обавио поверљив разговор што су обојица потврдили својим потписом, без примедби у погледу законитости спровођења радње саслушања, евентуално и у смислу утицаја полицијског инспектора на окривљеног да да исказ одређене садржине, које нису

изнете ни приликом првих саслушања окривљеног у истрази, као и да је првостепени суд, насупрот тврдњи у захтевима бранилаца окривљених, проверавао околности саслушања окривљених С., Г. и С. у полицији, испитивањем овлашћених службених лица која су обавила саслушање (сведоци Р.Р. и М.Б.), те детаљном анализом и оценом њихових исказа и довођењем истих у везу са одбранама окривљених и осталим изведеним доказима, закључио да је окр. С. исказ у полицији дао слободном вољом, без притисака, обмане или обећања од стране полицијског службеника.

У вези са наводима о незаконитом прибављању исказа окр. С. у полицији, у захтевима бранилаца окривљених износе се и друге околности које по ставу бранилаца то потврђују и које суд није проверавао ни ценио. Указује се да нема других доказа који терете остале саокривљене у овом поступку, осим спорног исказа окр. С. чија се веродостојност оспорава у захтеву браниоца окр. П. указивањем на околности да се окр. С. у периоду означеном као време извршења инкриминисаних радњи окривљених налазио у притвору у вези са другим поступком, на непоткрепљеност његовог исказа о nanoшењу повреда од стране окр. П. с обзиром да је лекарски извештај прибављен ретроактивно и да пријем окр. С. није евидентиран у болничком протоколу и да није вештачена урачунљивост окр. С. као хероинског зависника у време давања спорног исказа, док се у захтеву бранилаца окр. Т. оспорава оцена суда исказа окр. С. и сведока Р.Р. и указује на одсуство оцене суда других доказа (исказ сведока И.К.) који говоре у прилог незаконитог поступања полицијског инспектора Р. приликом саслушања окривљеног. Предњим наводима захтева, иако су изнети у вези са истакнутом повредом закона, у суштини се оспорава оцена суда одбрана окривљених и изведених доказа, дакле чињенично стање утврђено у побијаној правноснажној пресуди.

У заједничком захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљених Г. и С., указујући на погрешну примену закона на утврђено чињенично стање, односно на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, у односу на окр. Д.С. и износећи, с тим у вези, став да окр. С. није са умишљајем предузео ни једну радњу помагања окривљенима С. и Г. у извршењу кривичног дела и да, с обзиром да је побегао чим су се нека лица појавила у дворишту куће без да је покушао да упозори окривљене С. и Г., има места примени института добровољног одустанка у смислу члана 32. КЗ, у суштини се оспорава правилност чињеничног стања утврђеног у побијаној правноснажној пресуди, јер се оспорава као нетачан и супротан изведеним доказима закључак суда да је окр. С. знао да се ради о паковању ... и да је његова улога да чува стражу да неко не наиђе и на то пристао и нетачно представља да је правноснажном пресудом утврђено да окр. С. није знао да су лица која су ушла у двориште куће окр. С. полицајци и на тој чињеници, супротној утврђењу у правноснажној пресуди, заснива став о добровољном одустанку окр. С. од извршења дела.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке или поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека по

основу погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, па су захтеви бранилаца окривљених у напред наведеним деловима у којима се указује на овај недостатак пресуде, недозвољени.

Према наводима захтева за заштиту законитости бранилаца окр. М.Т., из повреде одредаба кривичног поступка учињене заснивањем пресуде на недозвољеним доказима, произашла је повреда и ускраћивање људског права и слободе учесника у поступку зајемчених Уставом и међународним уговорима и конвенцијама, у смислу члана 485. став 1. тачка 3. ЗКП, која је означена као разлог подношења захтева. Како је одредбом члана 484. ЗКП прописано да се у захтеву за заштиту законитости у случају разлога за подношење истог из члана 485. став 1. тачка 3. ЗКП мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права, којом је та повреда утврђена, а такву одлуку браниоци окривљеног нити помињу нити прилажу уз захтев за заштиту законитости, то захтев у овом делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Одредбом члана 483. став 1. ЗКП, прописано је да захтев за заштиту законитости могу поднети Републички јавни тужилац, окривљени и његов бранилац, а одредбом става 3. истог члана прописано је да захтев за заштиту законитости окривљени може поднети искључиво преко браниоца. Сходно наведеној законској одредби, захтев за заштиту законитости који је поднео окр. З.П. лично је недозвољен.

Из свих изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. и чланом 483. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3. у вези са чланом 484. ЗКП у делу у којем су захтеви одбачени као недозвољени.

**Записничар-саветник,
Наташа Бањац,с.р.**

**Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић,с.р.**

